

CHƯƠNG 15

Kiếp Đời Cam Khó Vô Biên

N

ây là một con đường bụi đỏ.

Một gã thư sinh áo trắng loạng choạng bước đi.

Hình như hiện giờ chàng ta yếu ớt quá độ còn hơn những kẻ bình thường nữa.

Cứ hễ một đợt gió thổi qua là thân hình chàng bị lắc lư một vài cái rồi mới chịu yên.

Nhưng chỗ lạ là trong tay chàng thiếu niên hãy còn cầm chặt thanh trường kiếm.

Thế thì chàng ta là người phải có tập luyện võ công, song có điều người học võ không phải như thế.

Chàng thiếu niên trông thiếu nảo kia là ai?

Chàng ta chẳng ai khác hơn là Đường Thế Dân.

Lúc này trời đã tối dần.

Song Đường Thế Dân giống như một kẻ du hành hãy còn chìm trong phong cảnh tuyệt vời của núi rừng bao la.

Sự thật hiện giờ Đường Thế Dân như một người có xác không hồn, sự khổ đau quá cùng cực.

Chàng đang tiến về đâu cũng chẳng biết, mục đích thế nào cũng chẳng cần hiểu tới.

Chàng chỉ tiến bước đi hoài vào rừng.

Còn đang tiến bước thình lình Đường Thế Dân nghe một giọng trầm thét:

Hãy ngưng bước lại.

Đường Thế Dân cũng vì tiếng thét này giật mình tỉnh lại, ngưng bước.

Chàng cất mắt nhìn coi đó là ai.

Một loạt tiếng động rì rào nổi lên.

Có một chiếc bóng thoáng vụt tới trước mặt Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân ngưng bước cất đầu nhìn lên coi chiếc bóng vừa thoáng tới chắn ngang trước mặt chàng là ai.

Chỉ thấy một gã thiếu niên đẹp trai đứng ngay giữa đường đang nhìn chàng với cặp mắt thù hận.

Gã thiếu niên này có bộ mặt anh tuấn nhưng rất kiêu căng khiến cho ai nhìn qua cũng có ác cảm liền với gã.

Gã ăn vận theo lối con nhà quý phái, chắc phải là một vị công tử trong vùng.

Đường Thế Dân ngạc nhiên nhưng trầm lạnh bộ mặt xuống nhìn gã thiếu niên công tử kia chẳng hề nháy mắt.

Gã công tử quý phái kia có lẽ vì cử chỉ quá lạnh lùng, ngang nhiên của Đường Thế Dân mà ngạc nhiên không ít

Giây lâu gã công tử quý phái hất hàm hỏi Đường Thế Dân:

- Nay ngươi còn dám cả gan lưu lại vùng thành Khai Phong này, xem bộ ngươi ngang tàng chẳng còn coi ai ra gì nữa phải chăng ?

Đường Thế Dân nghe những lời này chợt nghĩ tới vài hôm trước cũng có một phụ nhân trung niên thần bí xuất hiện chặn đường chàng thốt ra những câu tương tự như thế.

Đây là ý nghĩa gì ?

Người đàn bà thần bí kia cũng từng bắt buộc chàng phải lập tức rời khỏi vùng này, và chàng đã chống lại, suýt tạo thành trận quyết đấu kinh hồn rồi.

May đâu lúc đó Vũ Nội Cuồng Khách xuất hiện, đứng ra hòa giải giữa chàng và người đàn bà thần bí.

Lão nhân cho rằng có sự hiểu lầm về chàng.

Nay gã thiếu niên công tử quý phái này cũng nói những lời như thế chắc gã là người của người đàn bà thần bí kia chứ chẳng sai.

Tuy biết thế song Đường Thế Dân cũng chẳng thốt nửa lời vì hiện tại tâm trạng của chàng đã trầm lắng khác thường.

Tất cả những chuyện thị phi trên chốn giang hồ chàng không muốn nghe biết tới nữa.

Trong đầu óc chàng, tử niệm cứ lớn vồn mãi mà thôi.

Gã thiếu niên công tử chưa thấy Đường Thế Dân nói gì liền thét to lên:

- Hãy tung kiếm cho mau !

Đường Thế Dân không đếm xỉa gì tới cảnh cáo của gã công tử quý phái vẫn đứng tro ra nhìn bằng cặp mắt khờ khạo.

Gã công tử quý phái lại huy động thanh trường kiếm lên một lần nữa, rồi thét to:

- Hãy tung kiếm ra?

Đường Thế Dân vẫn đứng nguyên vị trí, cặp mắt nhìn thẳng vào mặt gã công tử quý phái mà không nháy.

Hai hàm răng chàng cắn chặt lại.

Gã công tử đảo mắt nhìn trên gương mặt tuấn tú của Đường Thế Dân một lượt nữa rồi hăm hừ:

- Quả thật người đẹp trai không có chỗ nào chê được, cho nên người đi tới đâu là hái những đóa hoa hương sắc của võ lâm tới đó.

Người đã phá hoại cuộc hôn nhân của người khác, thì phải nhận lãnh hậu quả thê thảm.

Bản công tử sẽ dạy người một bài học để lại đời đời kiếp kiếp hầu sau này người không còn giở trò ong bướm nữa.

Liền đó gã công tử vung thanh trường kiếm lên.

Ánh kiếm chói lòa trước mặt Đường Thế Dân.

Nay Đường Thế Dân đã bị phế thải công lực đâu còn có thể tránh né hay chống đỡ gì được nữa.

Đồng thời thân thủ của gã công tử rất cao cường, thật khó mong thoát khỏi tay gã.

Chỉ nghe một cái đau điếng người, Đường Thế Dân lão đảo mấy cái vẫn chưa đứng vững.

Mũi kiếm của gã công tử kia đã đâm vào mặt chàng một vết khá sâu, dòng máu nóng chảy ròng ròng xuống ngực.

Đường Thế Dân tuy bị thương rất nặng nhưng chẳng thém kêu lên một tiếng nào cả.

Bấy giờ mặt mũi chàng đầy máu me ai trông thấy cũng phải rùng mình sởn gai, chàng biết mình đã bị vạch trên mặt một kiếm rồi.

Song hiện nay tấm lòng Đường Thế Dân như đã chết đâu còn thiết tới sự tử sanh gì nữa.

Chàng nhìn gã công tử trên trời chẳng hề nháy mắt.

Sự tình dị thường nầy khiến cho gã công tử quý phái kia đã phải dừng tay lại.

Bởi vì từ xưa đến nay gã công tử quý phái chưa từng gặp một nhân vật nào lạ lùng như thế.

Thế có nghĩa gì đây ?

Trầm lặng suy nghĩ một lúc gã công tử như chợt hiểu ra, gã giương to cặp mắt nhìn Đường Thế Dân:

- Người không biết võ công à ?

Đường Thế Dân không có đáp lời gã, chỉ nhìn thêm một lúc rồi chàng từ từ cất bước đi. Chàng tiến ngang qua gã công tử quý phái nọ một cách ngang nhiên không hề biết sợ hãi.

Gã công tử quý phái hình như đã hiểu mình lầm lẫn người rồi nên thu hồi thanh trường kiếm lại.

Gã không ngăn cản bước tiến của Đường Thế Dân, cứ mặc nhiên để chàng ta ra đi.

Trong khi gã chỉ nhìn theo chiếc bóng lão đảo của Đường Thế Dân mà trong lòng sửng sốt.

Đường Thế Dân tiến vào trong rừng mãi cho tới khi hoàng hôn buông rũ rồi khuất dạng.

oOo

Một ngôi chùa Thổ thần nhỏ bé dựng lên bên lề đường.

Chân nhang cắm trong chiếc lư đồng đã phai màu sắc từ lâu rồi, khói hương dường như lạnh lẽo từ lâu.

Cặp ông bà Thổ thần nặn bằng đất, bộ áo quần đã rách teng beng, bụi bặm đóng đầy mình, nhện giăng trên dưới.

Đường Thế Dân co mình nằm dưới bàn thờ cặp tượng Thổ thần.

Hiện giờ sau cơn hoạn nạn chàng bắt đầu suy nghĩ trở lại.

Trước hết chàng nhớ tới chuyện gã công tử quý phái kia với hành động lạ lùng đối với chàng.

Tại sao hắn lại muốn hủy diệt chàng, nhưng khi thấy chàng không có công lực rồi ngưng lại ?

Tại sao gã lại bảo rằng chàng từng phá hoại cuộc hôn phối của gã nên gã tìm đến báo thù.

Chàng phá hoại gã như thế nào ?

Gã từng yêu thương ả thiếu nữ nào bị chàng chiếm mất, khiến gã căm thù chàng như thế.

Hay là gã đã yêu thương Hồng Tiểu Ngọc, nhưng sau đó thấy thiếu nữ yêu chàng nên tuyệt vọng.

Gã tìm chàng để báo oán, nhưng sau nhát kiếm gây thương tích nặng nề trên mặt không thấy chàng chống đối gã bất nhẫn nên mới chịu ngưng tay.

Đường Thế Dân gơ tay sờ lên mặt mình thì thấy vết thương còn đọng máu đào chưa khô.

Song hiện giờ Đường Thế Dân đã chẳng còn cảm thấy đau đớn chi hết, hình như cơn đau đã quá độ đi rồi.

Kể đó Đường Thế Dân nghĩ tới Hồng Tiểu Ngọc. Người thiếu nữ quý phái yêu thương chàng đến tuyệt vọng.

Nàng toan giết chàng vì mối tình si rồi tự tử theo chàng, quả thật ngoài sức tưởng tượng.

Còn ả nữ tỳ Đinh Hương xinh đẹp tuyệt vời có cặp mắt thần bí long lanh đa tình kia.

Ả nữ tỳ này thuộc hạng người gì đây?

Sao ả biết nhiều chuyện về chàng như thế?

Cuối cùng chàng lại nghĩ tới Thượng Quan Văn Phụng, người sư muội đáng yêu của chàng.

Hiện giờ Thượng Quan Văn Phụng đang làm gì, có chuyện gì chẳng lành xảy tới cho nàng chăng?

Chót hết chàng nhớ tới vị hôn thê của mình.

Vị hôn thê chàng, Tiểu Tú Tử, nay đã ở ngoài một thế giới riêng biệt, xa xăm.

Đường Thế Dân lại nghĩ sư phụ xử chàng theo luật lệ của một phái như thế cũng đủ rồi.

Nay chàng tính sao đây ?

Báo thù ?

Minh oan ?

Hay cứ để mặc cho nó trở thành chuyện quá khứ.

Tự mình Đường Thế Dân hỏi đi, hỏi lại nếu cứ sống mãi trong cảnh ngộ này có ý nghĩa gì không ?

Trời tối dần.

Trong miếu Thổ thần giờ bàn tay không còn thấy nữa.

Chợt Đường Thế Dân nghe một loạt tiếng chân bước đi từ xa đến gần, rồi ngưng lại trước sân Cổ Miếu.

Giọng nói của Hồng Tiểu Ngọc nổi lên:

- Lạ thay các nơi phụ cận vùng này đều đã kiểm qua hết rồi nhưng sao chưa thấy bóng chàng nơi đâu cả như thế.

Tiếp đó tiếng nói thanh tao của ả nữ tỳ xinh đẹp Đinh Hương:

- Chàng nay đã bị người ta phứt bỏ công lực đi chưa được bao xa, chắc cũng lẫn quẩn trong vùng này tiểu thư ạ.

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Chàng còn quanh quẩn trong vùng này tại sao chẳng thấy hình dáng chàng đâu hết như thế.

Đinh Hương tiếp lời:

- Cứ theo như ngu ý tiện nữ thì nay tiểu thư có gặp chàng đi nữa, cũng chỉ hoài công thôi, vì chắc chắn chàng sẽ chối từ không chịu quay về tòa Phong Bảo đâu.

Hồng Tiểu Ngọc hừ lạnh:

- Chẳng quản gì chàng bằng lòng quay trở về tòa bốn Bảo hay không, chúng ta cũng phải tìm cho bằng được chàng trong nội đêm nay, nếu chàng lại chối từ thì chúng ta bắt chàng đi là xong chuyện.

Đinh Hương hỏi:

- Nếu tiểu thư bắt chàng đem trở về Phong Bảo, thì phản ứng của đại gia gia như thế nào?

Hồng Tiểu Ngọc tự tin:

- Thân phụ chắc chắn rồi cũng phải theo chiều theo ý của ta, sẵn sàng để chàng ở trong Bảo lo phục hồi công lực, bằng không... thì ta sẽ đích thân đưa chàng về Hứa Châu bên mẫu thân ta.

Đinh Hương tò mò:

- Tiểu thư, nay Đường Thế Dân tiểu hiệp đã mất cả công lực rồi, như vậy mà tiểu thư vẫn còn yêu chàng hay sao ?

Hồng Tiểu Ngọc đáp:

- Ta yêu chàng là yêu ở tài mạo, tư cách của chàng chứ nào phải yêu nơi võ công của chàng bao giờ, dù cho chàng bị tàn phế đi nữa ta cũng vẫn đối đãi với chàng như xưa.

Rồi nàng khẩn trương lên:

- Đinh Hương, nay chúng ta đi theo con quan lộ mà tìm, có thể chàng tiến ra ngoài kia rồi cũng không chừng, nếu đến sáng mà còn chưa tìm được chàng thì ta sẽ cho một số vài mươi cao thủ trong bốn Bảo chia nhau lục soát tất cả các nơi nhất định phải ra chàng chứ chẳng không đâu.

Đinh Hương tán đồng:

- Tiểu thư cao kiến, vậy thì chúng ta hãy tiến ra ngoài nơi quan lộ cho mau.

Kế đó những bước chân dồn dập tiến đi.

Chốc lát tiếng chân đó đã xa dần, sau cùng không còn nghe nữa.

Đường Thế Dân nhắm nghiền cặp mắt trong bóng tối dày đặc mà không nghĩ ngợi thêm gì nữa.

Công lực nay bị phế, bị đuổi ra khỏi sư môn, hiện tại bị gã công tử gây thương tích trầm trọng trên mặt, còn mối đau khổ nào hơn nữa đây.

Cái sống của chàng thật thảm thê còn hơn trăm ngàn lần cái chết.

Đường Thế Dân thao thức mãi tới khi trời đã khuya mỗi mồn thiếp đi từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu thời khắc.

Vết thương trên mặt chàng chợt nghe đau nhức đến lạnh người.

Đường Thế Dân mở mắt ra, một con đói cồn cào nổi lên cầu xé ruột gan chàng.

Bây giờ tìm đâu có thức ăn đây.

Nơi đây rừng bụi quanh hiu không có một ngôi nhà một chùa chiền chi cả làm sao xin một vài bát cơm khô?

Còn nếu ra ngoài quan lộ chắc chắn sẽ gặp bọn cao thủ Phong Bảo chàng sẽ bị chúng bắt đem về thật là nguy khổ.

Con đói đã thế, con khát lại chẳng thua gì, quả thật không còn chịu đựng được nữa rồi.

Trước nhất Đường Thế Dân cảm thấy hiện giờ mình nhu nhược lạ thường tất cả nghị lực đều biến tan đi đâu cả.

Sau cùng đột nhiên chàng muốn phát điên cuồng lên, muốn gào thét vang dậy ở khu rừng này mới thỏa cơn tức giận.

Đột nhiên trong giờ phút đó.

Ngoài sân cổ miếu có tiếng chân đạp trên lá khô xào xạc.

Đường Thế Dân kinh ngạc ngồi nhồm dậy nghe ngóng.

Phút chốc có tiếng gọi:

- Đường thiếu hiệp hãy ra đây !

Nghe kỹ lại thì đó là giọng nói của ả nữ tỳ xinh đẹp như tiền nga Đinh Hương chứ chẳng còn ai nữa.

Trong lòng của Đường Thế Dân rung động lên.

Sự đói khát đang dồn dập bỗng tiêu tan đi đâu cả.

Lạ thay, Đinh Hương đã đi cùng với Hồng Tiểu Ngọc rồi tại sao lại trở lại đây?

Tại sao ả nữ tỳ xinh tươi kia lại biết rõ ràng chàng đang ở trong ngôi cổ miếu này mà gọi tên:

Đường Thế Dân lặng thinh không đáp.

Lúc bấy giờ tiếng chân đã vào tới bàn Thổ thần rồi đứng lại.

Hiển nhiên đó là tiếng chân của Đinh Hương chứ chẳng còn ai nữa.

Nàng cất giọng trong như tiếng hạc bay:

- Đường thiếu hiệp chớ có trốn tránh nữa làm gì, chỉ có một mình tiểu nữ trở lại ngoài ra chẳng còn một ai theo cả.

Phen này Đường Thế Dân không còn có thể im lặng được nữa, vì ả nữ tỳ đã thấy chàng rồi. Chàng lạnh trầm xuống:

- Tại sao Đinh Hương biết tại hạ ở trong ngôi miếu này ?

Đinh Hương đáp:

- Khi đến đây cùng tiểu thư Hồng Tiểu Ngọc tiểu nữ đã trông thấy một chiếc áo trắng của Đường thiếu hiệp rồi, nhưng tiểu nữ không nói cho tiểu thư biết, đợi sau khi chia tay cùng tiểu thư rồi thì tiểu nữ mới quay trở lại đây tìm thiếu hiệp.

Sự tình này khiến cho Đường Thế Dân càng thêm ngờ vực hơn trước nữa.

Lúc này Đinh Hương đã trông thấy chàng tại sao không chịu bảo cho Hồng Tiểu Ngọc, đợi khi chia tay mới quay lại đây.

Ả nữ tỳ xinh đẹp có cặp mắt thần bí vô song này trở lại gặp chàng với dụng tâm gì.

Một nỗi tâm niệm lạ thường nổi lên.

Chợt Đường Thế Dân lạnh trầm giọng:

- Đinh Hương, hãy quay trở ra ngoài đi, nay ta sẽ không muốn gặp mặt bất cứ ai nữa cả.

Đinh Hương tha thiết:

- Đường thiếu hiệp, tiểu nữ có một chuyện quan hệ cần bàn với thiếu hiệp, hãy ra ngoài này để chúng ta nói chuyện với nhau.

Đường Thế Dân làm thinh không đáp nữa.

Đinh Hương chợt lấy đèn sáp đánh lửa thắp sáng lên:

- Đường thiếu hiệp...

Đường Thế Dân thét:

- Hãy tắt đèn cho mau.

Đinh Hương nghe tiếng thét phần nộ của Đường Thế Dân đành thối tắt phụt ngọn nến đi.

Sau khi ánh lửa tắt rồi giọng của Đinh Hương run run:

- Đường thiếu hiệp, tại sao thiếu hiệp lại bị thương tích như thế này ? Ai đã gây cho thiếu hiệp ?

Đường Thế Dân thét:

- Chuyện này khỏi cần Đinh Hương biết đến hãy tháo lui ra ngoài cho mau, hãy tháo lui mau.

Đinh Hương lặng thinh một lúc dường như để trấn áp sự kích động trong lòng.

Kế đó nàng nói:

- Đường thiếu hiệp hãy nói đi, ai đã gây cho thiếu hiệp, nếu không nói thì tiểu nữ quyết đứng nơi này mãi mãi.

Bấy giờ Đường Thế Dân hạ xuống vì giọng nói quá thiết tha của Đinh Hương.

Chàng bật thở than:

- Đinh Hương tại sao cô nương muốn chen vào chuyện của tại hạ như thế.

Đinh Hương vẫn dịu dàng:

- Đường thiếu hiệp không nên biết bây giờ làm gì, sau này sẽ có cái nguyên nhân của nó.

Đường Thế Dân lạnh giọng:

- Nhưng hiện giờ tại hạ không cần bất cứ một ai còn nghĩ tới tại hạ nữa. Đinh Hương hãy nghe cho rõ.

Giọng nói cương quyết, lãnh đạm chứng tỏ Đường Thế Dân này đã chết trong lòng rồi.

Chàng chẳng còn dành chút tình cảm gì cho ai nữa hết, cả như Đinh Hương một cô gái mà chàng có cảm tình nhất cũng chẳng còn.

Đinh Hương run giọng:

- Đường thiếu hiệp là một võ sĩ.

Đường Thế Dân chận lại:

- Chớ có nói nữa, nay tại hạ đã bị tàn phế công lực đâu còn gọi là võ sĩ nữa. Đinh Hương đừng bao giờ nhắc tới cái danh từ này trước mặt tại hạ

Đinh Hương uốn chuyển:

- Đường thiếu hiệp hãy nghe cho cạn lời của tiểu nữ đây:

Theo thiên ý của tiểu nữ thì một kẻ võ sĩ lấy chí khí quật cường ra thi thố với đời rất đáng cho thiên hạ ca ngợi, song có đôi lúc cũng phải kèm hãm cái hùng khí đó đi để mưu đại sự ở sau này.

Hiện tại tiểu nữ xin nói với thiếu hiệp là công lực bị phế thải của thiếu hiệp không thành vấn đề.

Đường Thế Dân ngạc nhiên:

- Đinh Hương nói gì đấy ?

Đinh Hương tiếp lời:

- Tiểu nữ bảo rằng muốn phục hồi công lực của thiếu hiệp hiện nay là một chuyện có thể làm được.

Đường Thế Dân thẳng thốt:

- Đinh Hương nói gì, phục hồi công lực có thể làm được à ?

- Đúng như vậy !

Quả thật là câu chuyện ngoài tưởng tượng của Đường Thế Dân.

Bởi hiện giờ chuyện phục hồi công lực là điều quan trọng bậc nhất trong đời chàng.

Chưa bao giờ trong ngày qua Đường Thế Dân dám nghĩ tới chuyện hảo huyền như thế.

Đinh Hương lại thốt ra lời này khiến chàng có cảm tưởng như mình vừa nghe lầm vậy.

Song rõ ràng là Đinh Hương vừa thốt ra từ nơi cửa miệng nàng.

Quả tình Đinh Hương có thể thực hiện được điều này chăng?

Công lực của nàng cao thâm đến mức độ nào nàng dám cương quyết đến như thế?

Và nếu công lực của Đinh Hương cao thâm tuyệt đỉnh thì tại sao nàng lại chịu làm nữ tỳ cho tòa Phong Bảo ?

Hay là Đinh Hương nói thế để gạt chàng tiến bước ra ngoài.

Nàng đùa cợt trên sự khổ đau tội cùng của chàng.

Hoặc Hồng Tiểu Ngọc lại muốn bày trò đùa cợt chi đây?

Nghĩ vậy, Đường Thế Dân lạnh trầm giọng xuống:

- Đinh Hương, có phải Hồng Tiểu Ngọc sai người trở lại đây như thế hay không?

Đinh Hương đáp:

- Đường thiếu hiệp đã lầm to rồi. Hồng tiểu thư vốn chưa biết gì cả về chuyện thiếu hiệp ẩn náu trong ngôi miếu này, nếu không chắc chắn là nàng đã bắt thiếu hiệp trở lại tòa Phong Bảo rồi. Tất cả chuyện đêm nay đây là cái chủ ý của tiểu nữ mà thôi.

Đường Thế Dân vụt nói:

- Vậy thì Đinh Hương hãy đi đi, chớ có đứng nơi đây tìm lời chua cay mạt sát tại hạ nữa.

Đinh Hương phân trần:

- Tiểu nữ nay chỉ muốn giúp thiếu hiệp phục hồi công lực trở lại như xưa, tại sao thiếu hiệp lại cự tuyệt với tiểu nữ như thế ?

Đường Thế Dân nói:

- Theo ta thì chắc chắn Đinh Hương trở lại đây có cái mục đích gì chứ chẳng không.

Vậy mưu đồ của cô nương như thế nào hãy nói ra đi?

Đinh Hương khích động:

- Đường thiếu hiệp đã nhận lầm rồi, tiểu nữ chỉ muốn hành động như thế thôi chứ ngoài ra chẳng có mục đích gì cả, nếu thiếu hiệp không tin tiểu nữ xin thề...

Đường Thế Dân câu nệ:

- Không cần phải thề thốt làm gì cho mất công, cái lòng tốt của cô nương ta xin nhận, xong chuyện của ta hãy để ta lo liệu, cô nương chen vào có ích lợi gì. Hãy đi đi.

Đinh Hương thở dài:

- Đường thiếu hiệp, nếu đợi khi trời sáng lên thì chắc chắn là thiếu hiệp không thể trốn tránh đi đâu được cả. Hiện nay tòa Phong Bảo đã được huy động một số đông cao thủ để đi tìm thiếu hiệp. Như vậy trước sau gì thiếu hiệp cũng bị đưa ra trở lại tòa Phong Bảo khó mà chạy khỏi.

Đường Thế Dân nín thính, lặng trầm đi một chập khá lâu.

Nếu quả thật Hồng Tiểu Ngọc huy động cao thủ Phong Bảo đi lục tìm chàng hết phương tránh né.

Sau đó, nếu bị dẫn đưa về Phong Bảo thì chàng còn mặt mũi với mọi người nữa.

Nhưng do đâu Đinh Hương lại quan tâm đến câu chuyện của chàng đến thế này?

Chắc chắn phải có nguyên nhân gì đây ?

Còn Đinh Hương dựa vào thế lực nào có thể phục hồi công lực cho chàng ?

Nay công lực chàng bị phế thải thì coi như vĩnh viễn trở thành người vô dụng rồi.

Do đâu Đinh Hương lại bảo thế ?

Trong giới võ lâu xưa nay chưa bao giờ nghe tới một nhân vật nào có thể phục hồi công lực cho kẻ khác.

Đó cũng chỉ là lời truyền tụng trên chốn giang hồ mà thôi, chứ thực tế chưa trông thấy.

Kể luôn cả các đại kỳ nhân, dị khách cũng không thể làm được chuyện thu hồi nội lực nữa.

Đây chỉ là một huyền thoại mà thôi.

Song tại sao Đinh Hương dám đại ngôn với chàng như thế?

Với giọng nói có vẻ cương quyết, hình như thiếu nữ xinh đẹp này không hề có ý giả dối.

Vậy thì nhân vật nào thần quái có thể thực hiện được lối võ công truyền thuyết đó ?

Còn Đình Hương tại sao lại thấu hiểu chuyện này trong khi nàng vẫn là nữ tỳ trong tòa Phong Bảo ?

Hành động của Đình Hương có vẻ lạ kỳ.

Ả nữ tỳ này có vẻ như muốn phản bội lại Hồng Tiểu Ngọc.

Nguyên nhân gì?

Quả thật là khó hiểu cho lòng dạ đàn bà.

Bất giác, Đường Thế Dân thở dài thẫm nhủ:

- Chẳng quản thế nào, ta đường đường một đấng trượng phu cũng không chịu ơn ả Đình Hương này cho được.

Nên chàng nói:

- Ta rất cảm tạ ơn cô nương. Ngày sau núi trời còn chưa phụ có dịp sẽ gặp lại nhau. Bây giờ cô nương hãy đi đi đừng nói thêm lời gì nữa cả.

Đình Hương khích động:

- Đường thiếu hiệp. Đấng anh hùng hào kiệt ngộ biến phải từng quyền, thiếu hiệp chớ nên câu nệ như thế mà tự đình chỉ cái tương lai tốt đẹp của mình.

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Đình Hương hãy đi đi đừng nhiều lời nữa.

Đình Hương run giọng:

- Đường thiếu hiệp ! Tại sao phải làm như thế ?

- Ta vốn hạng người như thế, hỏi nữa làm gì.

Bầu không khí trở nên nặng trĩu đến muốn nghẹt cả sự thở.

Hai đấng im lặng không nói gì nữa.

Một chập rất lâu, có tiếng chân bước ra cửa Thổ thần.

Tiếng chân đi gần rồi xa...

Chúng tỏ Đình Hương đã rời khỏi miếu Thổ thần rồi.

Bây giờ sự đau nhức nơi vết thương của Đường Thế Dân càng hoành hành dữ dội thêm.

Nay thì chàng không thể còn chần chờ lưu lại ngôi miếu Thổ thần này được nữa rồi.

Bởi vì lưu lại chắc chắn bọn cao thủ Phong Bảo sẽ tới đây bắt chàng đưa trở về gặp Hồng Tiểu Ngọc chứ chẳng không.

Và như thế chàng còn mặt mũi nào dám ngó mọi người như trước nữa.

Nghĩ vậy Đường Thế Dân quyết định:

- Ta phải đi ngay từ bây giờ.

Đường Thế Dân cắn răng bước ra khỏi miếu Thổ thần.

Chàng không dám ra con đường sơn đạo vì sợ bọn cao thủ Phong Bảo ngó thấy mà chỉ đi tạt vô rừng.

Đi được một quãng đường rừng cảnh vật sau trước vô cùng hoang vu, cây là mọc um tùm che khuất lối.

Đường Thế Dân mệt nhọc lắm mới tiến được ba bốn dặm sơn khê.

Vì hiện giờ chàng đã mất hết công lực, trở lại bình thường nên đi được bao nhiêu đã mệt ngất rồi.

Đường Thế Dân kiệt sức, ngồi phệt xuống tảng đá.

Chàng cất đầu đưa mắt nhìn thẳng vào không gian.

Một ý niệm táo bạo chợt đến với chàng:

Tự quyết !

Đúng lúc hiện giờ chỉ còn tự quyết là hay hơn hết.

Sau đó chàng trút bỏ mọi sự phiền lụy đau thương, thê thảm ở trên cõi thế gian này.

Cái tâm niệm khủng khiếp đó dần to lớn đến không còn cách nào ngăn cản được nữa.

Bởi vì ngoài ra chẳng còn cách nào hơn.

Bấy giờ Đường Thế Dân cảm thấy căm hờn sư phụ của mình.

Tại sao sư phụ không giết chàng đi cho rồi, lại toan phế công phu để giờ đây chàng phải khổ sở đến thế này ?

Đây chính là một cực hình đau thương còn hơn cả trăm nghìn lần cái chết thê thảm nữa.

Đường Thế Dân chợt nghĩ đến song thân, Tiểu Tú Tư, di mẫu và tất cả hiện nay đã chết sạch cả rồi.

Vậy thì sau khi chàng tự quyết rồi, linh hồn bước vào Quỷ môn quan, chàng sẽ gặp lại tất cả mọi người.

Song hiện giờ chàng dùng cách nào để tự kết liễu lấy sanh mạng của mình?

Dùng thanh kiếm tự đâm vào cổ họng là hay hơn hết.

Sự đau khổ theo đó cũng rất ngắn ngủi.

Lúc bấy giờ.

Đường Thế Dân chợt đứng dậy, muốn xuôi:

- Đúng vậy! Chỉ có cách này mà thôi.

Hai hàm răng Đường Thế Dân cắn chặt, tay phải thò ra sau lưng tuốt trần thanh kiếm ra.

Lưỡi kiếm toát ngời ánh sáng lạnh lẽo mũi tử hồn.

Đây quả thật là thanh kiếm báu sát chủ?

Người bị giết không cần phải nói làm gì. Còn người muốn giết người cũng rất dễ dàng, chỉ có tự mình hạ sát lấy mình là cả một vấn đề khó khăn, phải nhờ sự can đảm can trường mới được.

Đường Thế Dân nhìn bầu trời khuya đầy sao lấp lánh không trăng. Những ánh sao huyền diệu như các linh hồn bên kia thế giới xa lạ.

Bây giờ Đường Thế Dân đã tuốt trần thanh trường kiếm cầm sẵn, nhìn ánh thép ngời sáng trong khuya.

Miền là trong hiện thời, chàng đưa thanh kiếm lên kề sát cổ lia nhẹ một cái là đã xong xuôi cả rồi.

Hồn chàng sẽ bước vô quỷ môn quan, thanh thoi chẳng còn khổ sở nhọc nhằn nữa.

Song trước khi lia bỏ cõi đời, Đường Thế Dân cũng không khỏi do dự ngập ngừng trong giây phút.

Dù sao trong giờ phút cuối cùng con người bất cứ là ai cũng phải sồn lòng.

Đột nhiên Đường Thế Dân cảm thấy có vật gì đó rọi mát lạnh chiếu trên bộ mặt chàng.

Chàng cất mặt lên nhìn thử bất giác rúng động cả tấm thân lên.

Đó là một cặp mắt của người hay loài dã thú chi đó.

Trong đêm khuya mù mịt cặp mắt sáng ngời như hai vì sao le lói trên vòm trời thâm u.

Đường Thế Dân nhận ra đó là cặp mắt của một người.

Một quái nhân áo đen bịt mặt, có chiếc khăn che trùm kín mít chỉ chừa chiếc miệng và cặp mắt mà thôi.

Trong giữa đêm khuya quái nhân với cặp mắt sáng ngời này ai thấy cũng phải khiếp đảm kinh hồn.

Thật chẳng khác như con quái vật đang đứng dòm ngó con mồi vừa bắt gặp vậy.

Quái nhân áo đen bịt mặt không thốt nửa lời chỉ chiếu cặp mắt sáng ngời lên bộ mặt chàng mà thôi.

Thứ ánh sáng cặp mắt này vừa lạnh lùng, vừa ma quái thật là khó chịu cho đối phương vô cùng.

Nếu không phải trông thấy hình dáng quái nhân và vuông vải đen che trên mặt có thể ngỡ đó là cặp mắt của loài quỷ mị hiện hình về giữa trời khuya lạnh lẽo này.

Đường Thế Dân không dám nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lẽo khiếp hồn của người quái khách nọ.

Chàng dời cặp mắt mình đi nơi khác để tránh phải chạm ngay cặp mắt khó chịu của quái nhân.

Thật lâu, hai bên vẫn chưa ai thốt ra lời nào.

Bầu không khí thật là thần bí.

Một chập lâu nữa.

Quái nhân bịt mặt áo đen lên tiếng trước:

- Tuổi trẻ như thế mà lại muốn hủy bỏ cuộc đời hay sao ?

Giọng nói lạnh lẽo như thanh âm từ nơi cõi âm ty vọng trở về chốn thế gian.

Đường Thế Dân không đáp, cặp mắt chàng dời lên khoảng không gian âm thầm đầy sao.

Giọng nói thần bí lạnh lẽo kia lại tiếp theo:

- Hừ, tự vẫn muốn trốn tránh cuộc đời là kẻ hèn nhát, chỉ có giống người như vậy mới chẳng dám đương đầu với sự thật. Người trượng phu ra hành đạo trên chốn giang hồ chuyện trái ngang, gian khổ cùng tai nạn xảy ra là thường, chẳng có gì đáng kể.

Tại sao lại dứt bỏ đi cái sanh mạng quý báu của mình trước nghịch cảnh như thế ?

Đường Thế Dân vẫn nhìn gấn vào vòm trời khuya lạnh lẽo, trong khi chàng đáp lời quái nhân kia?

- Chuyện này dường như chẳng có một chút quan hệ gì tới các hạ, xin miễn thứ cho.

Chàng muốn rời khỏi chốn này nhưng chẳng còn một chút sức lực gì bước đi được nữa.

Luôn cả chuyện cầm kiếm cũng chẳng xong.

Hơn nữa hiện giờ quái nhân bịt mặt có vẻ cương quyết cản trở không cho chàng tìm cái chết an nhàn.

Đường Thế Dân sanh lòng hối hận khôn cùng.

Phải chi lúc này chàng quyết tâm hành động chớp nhoáng tự đâm vào cổ cho rồi thì đâu có phát sanh cái cảnh dở sống dở chết khổ não cực cùng này.

Bỗng chàng cười lên một tiếng cực kỳ quái gở.

Tiếng cười này còn khổ đau hơn cả trăm ngàn lần tiếng khóc thảm thê nhút trên chốn trần gian này.

Quái nhân bịt mặt hỏi:

- Tiểu tử, hiện giờ trong khung cảnh này ngươi cũng đã rõ có muốn chết cũng đã khó khăn rồi, vậy hãy nghe theo lời ta nói cái nguyên nhân của sự tự quyết đêm nay đi.

Đường Thế Dân biết không nói cũng chẳng xong, thà rằng nói đi rồi chết cũng chẳng hại gì.

Nên chàng cười thảm khổ:

- Vậy thì để tại hạ nói cho các hạ nghe.

- Nói đi.

- Hiện nay tại hạ là một kẻ tàn phế công lực mất cả đi rồi nếu không chết thì sống có lợi ích chi đâu.

- o O o -